

βαρυπληγώμενος ἐπίθ. ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,348
βαρσοπληγώμενος ΜΦιλῆντ. Θρῶλ. 43.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ πληγώμενος μετοχ.
τοῦ ρ. πληγώνω.

Ὁ βαρέως τραυματισμένος ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

...Τ' ἄσπρα τὰ μαλλιά του

ἥ τὸ μέτωπό του ἐλάμπανε τὸ βαρυπληγώμενο
ὡσὰν κορῶνα ἀτίμητη, σὰ φλάμπουρο ὑψωμένο

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.

βαρυπλήρωτος ἐπίθ. ΙΔραγούμ. Σαμοθρ.³ 24.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πλήρωτος
<πληρώνω, δι' ὃ ἰδ. πληρώνω.

Ἐπαχθής: Φόροι βαρυπλήρωτοι.

βάρυπνα ἐπιρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βάρυπνος.

Μὲ βαρὺν ὕπνον: Πάντα του κοιμᾶται βάρυπνα.

βαρυπνιά ἡ, ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρι. 106—Λεξ.
Βλαστ. 391.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βάρυπνος.

Βαρὺς ὕπνος.

βάρυπνος ἐπίθ. Ἡπ. Κεφαλλ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα
2,121 καὶ 3,378 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,74 —Λεξ. Μπριγκ.
Δημητρ. βάρυπνος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. (Αἰν.) βα-
ρύπνος Θήρ. Κωνπλ. Ρόδ. κ.ά. βαρύπνος Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) βαρόνπνος Μεγίστ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. ὕπνος.

1) Ὁ ἔχων βαρὺν ὕπνον, ὁ βαθέως κοιμώμενος καὶ μὴ
εὐκόλως ἀφυπνιζόμενος ἔνθ' ἄν.: Εἶναι τόσο βάρυπνος ποῦ
κανόνια νὰ πέφτουνε δὲν ξυπνάει Λεξ. Δημητρ.

β) Ὁ ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγειρόμενος κἄπως βαρὺς Κεφαλλ.
—ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. 2,121—ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἐξύπνησε σὰ βάρυπνος, πετρεῖτ' ἀπὸ τὸ μνήμα
καὶ τρέχει κι ἀγκαλεῖται μὲ τ' ἄγριο τὸ κύμα

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.

Τότες ξυπνήσανε κ' οἱ νεοὶ μέσ' ἃς τὴν κρυφὴ φωλιά τους...
κοιμένοι, ἀχνοὶ καὶ βάρυπνοι καὶ σὺν ξαγρυπνισμένοι

ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. γ) Νυσταλέος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)
—ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. 3,378: Βάρυπνα μάτια Ζαγόρ. || Ποίημ.

Δὲν εἶναι κρῖμα λιγδερὸ ἥ τ' ἀχούρι νὰ κυλεῖται,
ν' ἀναχαράζῃ βάρυπνο;...

(ἐνν. τὸ ἀγριοδάμαλο) ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. 2) Οὐς, ὁ
βαθὺς ὕπνος Θράκ. (Αἰν.)

βαρυποινίτης ὁ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς, τοῦ οὐς. ποινὴ καὶ τῆς παρα-
γωγικῆς καταλ. -ίτης.

Ἀνθρωπος καταδικασμένος εἰς βαρεῖαν ποινὴν, θάνα-
τον ἢ ισόβια δεσμά.

βαρυποινίτικος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βαρυποινίτης καὶ τῆς καταλ. -ικος.

Ὁ ἀνήκων εἰς βαρυποινίτην: Φυλακὴ βαρυποινίτικη.

βαρυπούλετος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυπουλῶ.

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πωληθῇ εὐκόλως εἴτε διότι εἶναι
κακῆς ποιότητος εἴτε διότι εἶναι πολὺ ἀκριβός. Συνών.
δυσκολοπούλητος, κακοπούλητος. Πβ. βαρυ-
πούλιν.

βαρυπούλιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυπουλῶ. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ.
ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾷ 37 (1925) 175.

Συνών. τοῦ βαρυπούλετον οὐδ. τοῦ ἐπιθ. βαρυ-
πούλετος, ὃ ἰδ.

βαρυπουλῶ Πελοπν. (Λάστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. πουλῶ.

Πουλῶ εἰς τιμὴν ὑπερβολικὴν: Ἄσμ.

Μιᾶς χήρας μιᾶς κακόχηρας μὲ τρί' ἀρφανοκαχημένα
ἐκείνη ἐβαρυχρέησα, βαρεὰ χρέη τῆς πῆρα,
βαρυπουλάει τ' ἀμπέλι της καὶ κλαίει καὶ τρανιέται.

βαρυπροικίζω Κρήτ. βαρυπροικίζον Ἡπ. (Ζα-
γόρ.) βαροπροικίζω Κρήτ. βαροπροικίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. προικίζω.

Δίδω μεγάλην προῖκα ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἄν τοῦ βρι κᾶνας γέρουντας, νὰ τοὺν γιραματίσου,
κι ἂν τοῦ βρι κόρη ἄσκημη, νὰ τὴν βαρυπροικίσου
(γιραματίσου=γεραματίσω) Ζαγόρ.

βαρυπροικιωμένη ἐπίθ. θηλ. Πελοπν. (Λάστ.)

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. βαρυπροικιῶναι.

Ἡ ἔχουσα μεγάλην προῖκα. Συνών. *βαρειοπροϊ-
κα, *βαρειοπροικοῦσα.

βαρυπρόσωπος ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν.
24—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. πρόσωπο.

1) Ὁ βαρὺς, ὁ αὐστηρὸς εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώ-
που ἔνθ' ἄν.: Βαρυπρόσωποι εἶναι ἥ τὴν ἀρχή, ὅμως μὲ τὸ
κρᾶσι τὸ γέλιο χάραξε ἥ τὸ πρόσωπό τους ΓΒλαχογιάνν.
ἔνθ' ἄν. || Παροιμ. φρ. Τό χουν οἱ δεσποτᾶδες νὰ ναι βαρυ-
πρόσωποι (ἐπὶ τῶν προσποιουμένων σοβαρότητα ἢ ἀρχον-
τικὸν ἥθος) Λεξ. Δημητρ. 2) Κατηφής, σκυθρωπὸς Λεξ.
Δημητρ.

βαρυρρίχνω Θράκ. Μέσ. βαρσορρίχνω Α.Ρου-
μελ. (Καρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. ρίχνω.

1) Ἐπιβάλλω τι (ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐπαχθοῦς) Θράκ.:
Ἄσμ.

Τρεῖς ἄρχοντες ἐκάθονταν ἥ ἐν' ἀργυρὸ τραπέζι,
ὁ ἕνας παινέθη τ' ἄσπρα δὸν κι ὁ ἄλλος τὰ φλουριά δὸν,
ὁ τρίτος ἐπαίνεθηκε πῶς ὁμορφη γυναῖκα
καὶ τὸν ἐβαρυρρίξανε τρίγῳ χρόνῳ χαράτσι.

2) Μέσ. ἐμπλέκομαι εἰς βαρὺν ἀγῶνα, εἰς βαρεῖαν πά-
λην Α.Ρουμελ. (Καρ.): Ἄσμ.

Βρέ, ἔλα νὰ παλέψουμε καὶ νὰ βαρσορρίχτοῦμε.

βαρὺς ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ.
Οἰν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βαρὺς Δ.Κρήτ. βαρὺς Σα-
μοθρ. βαρεῖος Ζάκ. βαρεῖο Καλαβρ. (Μπόβ.) βαρεῖος
σύνηθ. βαρεός Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) Μέγαρ.
βαρεό Ἀπουλ. Καλαβρ. βαρεῖος Πόντ. (Οἰν.) βαρὺς
Κρήτ. βαζοῦ Τσακων. Θηλ. βαρεῖα Τσακων. βαρεῖα
κοιν. βαρὰ Α.Κρήτ. βαρὲ Δ.Κρήτ. βαρὰ Κύπρ.
βαρὴ Κρήτ. βαρεὰ Κύθηρ. Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ.
(Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. βαρὺς. Τὸ βαρεῖος ἐκ τοῦ θηλ. βα-
ρεῖα, τὸ δὲ βαρεός ἐκ τοῦ οὐδ. πληθ. βαρεῖα. Τὸ βα-
ρὸς κατὰ τὰ δευτερόκλιτα ἐπίθετα. Περί τοῦ θηλ. τύπ.
βαρεῖα ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 28 (1918) Λεξικογρ. Ἀρχ.
3 κέξ.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἔχων βάρος κοιν. καὶ Ἀπουλ.
Καλαβρ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.): Φρ. βαρὺ καὶ βαρὺ (πολὺ βαρὺ) Πελοπν. (Ἀρ-
καδ.) Καντάρι βαρὺ (τὸ δεικνύον βάρος μικρότερον τοῦ
πραγματικοῦ, ἀντίθ. καντάρι ἐλαφρὸ) Πελοπν. (Κορινθ.)

